

tycznem kształceniem terminatorów — nabyć, względnie nadal z tego prawa korzystać — ma możność to uczynić drogą poddania się ulgowemu egzaminowi czeladniczo-mistrzowskiemu, (jeśli nie posiada prawa do używania tytułu ani czeladnika ani też mistrza danego zawodu rzemieślniczego) względnie egzaminowi ulgowemu mistrzowskiemu (jeśli nie posiada jedynie prawa do używania tytułu mistrza danego zawodu).

Warunki i tryb dopuszczenia do wspomnianych egzaminów ulgowych — zawarte są w dziale III Obwieszczenia Izby Rzemieślniczej Nr 3 z dnia 1 czerwca 1930 r. przesłanem przez Izbę do wiadomości zarówno Panom Starostom jak i wszystkim Urzędom Gminnym oraz Magistratom miast na terenie Województwa. Wspomniane obwieszczenie Nr 3 przesyłam ponownie Panom Starostom do wiadomości z poleceniem zachowania ich w aktach łącznie z egzemplarzem Okólnika Nr 16 Izby Rzemieślniczej w Kielcach z dnia 21 maja 1930 r. L. 1697/17/30.

Odnosnie taksy egzaminacyjnej która w/g regulaminu ulgowego Komisji Egzaminacyjnej czeladniczej i mistrzowskiej wynosi kwotę 140 złotych dla kandydatów na mistrza nie posiadających dyplomu czeladniczego — oraz 100 złotych dla kandydatów na mistrza danego zawodu, posiadających dyplom czeladniczy — zaznaczam, że w myśl uchwały zapadłej na Walnem Zebraniu członków Izby Rzemieślniczej w dniu 26 października 1930 r. — Prezydent Izby upoważniony został do obniżenia taksy egzaminacyjnej dla kandydatów niezamierzonych z tem, że obniżenie nie może przekroczyć kwoty minimalnej 50 zł.

Kto zatem pragnie uzyskać znizenie taksy egzaminacyjnej winien w podaniu o dopuszczenie do egzaminu prosić o przyznanie mu powyższej ulgi należycie motywując prośbę, którą ponadto należy poprzeć świadectwem ubóstwa, względnie zaświadczeniem cechu danego zawodu lub innej organizacji rzemieślniczej — o ile istnieje na danym terenie — stwierdzającem niezamożność kandydata ubiegającego się o ulgę. Ulgi powyższe będą stosowane w myśl wspomnianej uchwały Izby Rzemieślniczej do dnia 31 marca 1931 r.

Powyższe należy bezzwłocznie podać do wiadomości wszystkim Urzędom Gminnym i Magistratom na terenie podległych Panom

Starostom powiatów celem dalszego opublikowania w sposób w danej gminie powszechnie praktykowany — w formie przypomnienia interesowanym obowiązujących przepisów, posiadających charakter zasadniczy jako że normujących doniosłą kwestję nauki w rzemiośle.

Wskazaniem jest również opublikowanie powyższego w prasie miejscowej.

Równocześnie należy każdemu Urzędowi Gminnemu (Magistratowi) przesłać po 1 egzemplarzu Okólnika Izby Rzemieślniczej Nr 16 — (odpowiednia ilość egzemplarzy w załączeniu).

II. Potrzeba zwalczania nieprawego kształcenia terminatorów.

Kwestja praktycznego kształcenia terminatorów jest kwestją zasadniczą niemniej jak sprawa zwalczania nielegalnego prowadzenia rzemiosła, unormowana zresztą okólnikiem tut. Nr 59 z dnia 9 kwietnia 1930 r. L. PH. 974/1/30 — bowiem obie te kwestje posiadają też i znaczenie ogólnopolskie jako dotyczące społeczno-gospodarczego interesu państwa.

Jak po dniu 15 grudnia 1927 r. powstało zagadnienie nielegalnego prowadzenia rzemiosła — tak analogicznie po dniu 15 grudnia 1930 r. władze spotkają się niewątpliwie z zagadnieniem nielegalnego przyjmowania i praktycznego kształcenia terminatorów. Potrzeba zwalczania bezwzględnie obu szkodliwych objawów wynika z tych samych względów prawnych oraz z tej samej racji ekonomiczno-społecznej, bowiem w skutkach — obydwie objawy nawzajem uzupełniają się; wówczas gdy nielegalne prowadzenie rzemiosła — godzi w siłę gospodarczą istniejącego stanu rzemieślniczego — nielegalne kształcenie terminatorów wyrывая młodzież rzemieślniczą z pod fachowej opieki — niszczy kadry z których ma powstać przyszłe pokolenie rzemiosła — godzi też i w interesy gospodarcze państwa, pozbawiając go wykwalifikowanych pracowników co w konsekwencji ciężarem spadnie na produkcję przemysłu krajowego — godzi też i w interes społeczny — pozbawiając państwo jednego z czynników na których opiera się stan średni.

III. Pojęcie bezprawnego przyjmowania na naukę i kształcenia terminatorów.

Pojęcie to całkowicie mieści się w cytowanym art. 149 prawa przemysłowego oraz w § 36 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7-go